

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2014, č. j. KUOK 15819/2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 24. 4. 2015, č. j. 72 A 16/2014 - 41,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 24. 4. 2015, č. j. 72 A 16/2014 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2014, č. j. KUOK 15819/2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 11. 2013, č. j. SMOL/219021/2013/OARMV/DPD/Hon, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) bod 1 ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 1600 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1000 Kč. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 23. 5. 2013 v cca 11.10 hod. na ulici Pekařská v Olomouci jako řidič motorového vozidla Honda registrační značky X neoprávněně vjel do úseku platnosti dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“ s dodatkovým textem „IZS, MMOI, TSMO, MPO, DPMO 0-24 h, cyklisté, TAXI 0-

24 h, dopravní obsluha 18-10h, potraviny 12-14h“ v době, kdy to není dovoleno ani dopravní obsluze.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 24. 4. 2015, č. j. 72 A 16/2014 – 41 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Konstatoval, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným, neboť rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek a všechny námitky žalobce a sporné otázky byly zodpovězeny. Správní orgány vyhodnotily výpovědi svědkyň, v čemž bylo zahrnuto i zjištění skutkového stavu ohledně existence, umístění, viditelnosti a stavu dopravní značky IP 27a. K věrohodnosti „písemných vyjádření policistů“ krajský soud konstatoval, že nevystala žádná pochybnost, proč nelze uvěřit jejich svědectví. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že výpovědi policistů se zásadně považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení. Žalobce přitom ve správním ani v soudním řízení nevzněl žádnou konkrétní pochybnost stran zjištění skutkového stavu, věrohodnosti svědkyň či důvěryhodnosti jejich výpovědí. Jeho obhajobu, že vjel do pěší zóny před desátou hodinou a setrval v ní po dobu opravy vozidla, považoval krajský soud za účelovou, a proto neprovedl navržený důkaz fakturou za opravu ani žádné další dokazování. Tuto skutečnost žalobce ostatně nijak jinak nedokázal ani nenavrhoval důkazy k jejímu prokázání. Krajský soud uvedl, že pokud svědkyně kontrolovaly před desátou hodinou stav všech dopravních značek IP 27a v dané oblasti, všimly by si odstaveného a opravovaného vozidla. Žalobcovu tvrzení by bylo možné prokázat výpovědi dalších osob nebo fotografiemi, které by mohl žalobce nebo jiná osoba pořídit např. mobilním telefonem, což se však nestalo. Žalobce by nadto tuto skutečnost vypověděl již při zjištění přestupku nebo kdykoli ve správním řízení. Žalobcem navrhovaný důkaz fotografiemi krajský soud neprovedl, neboť s poukazem na svůj rozsudek ze dne 26. 8. 2014, č. j. 76 A 34/2012 – 17, uvedl, že rozsah pěší zóny a dopravní značení jsou mu známy jak obecně, tak z úřední činnosti. Pěší zóna v ulici Denisova ve směru od náměstí Republiky začíná již od křižovatky s ulicí Hanáckého pluku (jak vyplynulo i ve věci řešené citovaným rozsudkem). Krajský soud závěrem shrnul, že správní orgány náležitě zjistily skutkový stav, správně vybraly právní předpisy, pod které jej subsumovaly, a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud řádně nevypořádal jeho stěžejní námitku, že vjel do předmětné ulice takovou cestou, na které nebyla umístěna dopravní značka, jež by zakazovala nebo omezovala vjezd vozidlům. Stěžovatel na podporu svého tvrzení přiložil k žalobě situační fotografie, které prokazují, že vjezdů do předmětné ulice existuje bezpočet. Zasahující policistky přitom ve svědeckých výpovědích tvrdily, že zkontrolovaly umístění toliko jedné dopravní značky v jedné ulici. Stěžovatel již v žalobě konstatoval, že při jízdě neminul žádné dopravní značení, které by mu omezovalo vjezd do předmětné ulice, a ve správním spise neexistuje důkaz o opaku. Ve správním řízení bylo naopak prokázáno, že policistky nezkontrolovaly dopravní značení na všech příjezdových cestách. Krajský soud však tato tvrzení nijak nevypořádal, pouze uvedl, že neprovedl navrhovaný důkaz fotografiemi, neboť rozsah pěší zóny a dopravní značení mu je známo jak obecně, tak z úřední činnosti. Odkaz krajského soudu na „znalost dopravního značení“ je nekonkrétní, neboť z něj nevyplývá, kde (v jakých ulicích) mělo být dopravní značení umístěno, co přesně má být krajskému soudu z jeho úřední činnosti známo a z jaké konkrétní činnosti má takové

pokračování

povědomí. Stěžovatel rovněž nebyl seznámen s podklady, ze kterých krajský soud vycházel. Stěžovatel tedy shrnul, že ve správním řízení nebyl zajištěn jediný důkaz nasvědčující tomu, že by měl při své jízdě minout dopravní značku IP 27a, a ani předvolané policistky netvrdily, že by takového jednání byly svědky.

[4] Stěžovatel na rozdíl od krajského soudu nepovažoval za účelovou svou argumentaci, že do pěší zóny vjel v době, kdy do ní byl vjezd povolen (i pokud by byla osazena příslušným dopravním značením), přičemž posléze došlo k poruše jeho vozidla. Stěžovatel pokládal za nadbytečné předkládat tento argument ve správním řízení, neboť žádnou dopravní značku IP 27a neminul, neviděl a vidět nemohl, neboť v jeho trase nebyla žádná taková značka umístěna. Stěžovatel na podporu svého tvrzení předložil krajskému soudu důkaz (fakturu za opravu závady na svém vozidle), krajský soud jej neprovedl, avšak stěžovatelovo tvrzení odmítl proto, že nepředložil důkazy na jeho podporu. Stěžovatel považoval za absurdní, aby si poruchu svého automobilu fotil mobilním telefonem, neboť na fotografiích stojícího vozidla by se nijak neprojevila závada startéru. Zatímco policistky mohly zcela důvodně očekávat, že jejich zjištění o umístění dopravního značení budou předmětem dokazování ve vícero správních řízeních, stěžovatel nemohl předpokládat, že bude muset poruchu svého automobilu dokazovat. Tvrzení krajského soudu, že porouchaného vozidla by si všimly zasahující policistky, považoval stěžovatel za ničím nepodloženou spekulaci. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by policistky např. měly jít právě okolo místa, na kterém se porouchané vozidlo stěžovatele nacházelo. Stěžovatel uvedl, že možnost prokázání poruchy jeho vozidla existuje (např. výpověď zaměstnance autoservisu), avšak krajský soud neprovedl jím navržený důkaz, a to nikoli proto, že by byl např. nevěrohodný, ale nijak se s návrhem na provedení důkazu nevypořádal. Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně vypořádal námitku nevěrohodnosti zasahujících policistek jako svědků, neboť pouze v obecné rovině odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, avšak nerefletoval konkrétní argumenty stěžovatele zpochybňující jejich věrohodnost, např. nepořízení dokumentace přestupku či selektivnost jejich paměti (policistky si všechny skutečnosti hovořící v neprospěch stěžovatele pamatovaly, avšak nevěděly natolik zásadní věci jako např. typ vozu, kterým stěžovatel přijel).

[5] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[7] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí

srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[9] Stěžovatel v žalobě uplatnil dva okruhy žalobních námitek. Podstatou prvního z nich učinil tvrzení, že žalovaný nijak neprokázal, že by stěžovatel neoprávněně *vjel* do úseku platnosti dopravní značky IP 27a. Stěžovatel v této souvislosti dále namítal např. to, že vjezd do ulice Pekařská z ulice Denisova nebyl osazen dopravní značkou IP27a; že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v jeho výroku není uvedeno, jakou konkrétní dopravní značku IP 27a měl stěžovatel nerespektovat a kudy měl do úseku její platnosti vjet; že nelze mít za prokázané, že zasahující policistky zkontrolovaly právě tu dopravní značku, kterou měla být osazena komunikace, po které do Denisovy ulice vjel; že žalovaný nezjišťoval, odkud měl stěžovatel do Denisovy ulice přijet; že žalovaný měl zjišťovat, z jakého důvodu zasahující policistky nevyfotily veškeré dopravní značky IP 27a na všech příjezdových komunikacích k pěší zóně; že výpověď zasahujících policistek je nedůvěryhodná, neboť si nemohly vybavit, jaké vozidlo stěžovatel řídil, avšak po více než pěti měsících si pamatovaly, že zkontrolovaly dopravní značení atp. Krajský soud v napadeném rozsudku však zcela v rozporu s těmito vznesenými námitkami konstatoval, že stěžovatel nevznesl „[ž]ádnou konkrétní pochybnost ke zjištění skutkového stavu, věrohodnosti svědkyň či důvěryhodnosti jejich výpovědí.“ Krajský soud dále k věrohodnosti „písemných vyjádření policistů“ (krajský soud měl patrně na mysli výpovědi zasahujících policistek ve správním řízení) konstatoval, že nevyvstala žádná pochybnost, proč v souzené věci nelze uvěřit jejich svědectví. Na podporu svého názoru obsáhle citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se však pouze v obecné rovině věnovala hodnocení věrohodnosti výpovědí policistů jako svědků v přestupkovém řízení. Rovněž tvrzení krajského soudu v závěru napadeného rozsudku, že správní orgány správně zjistily skutkový stav (resp. že zjistily skutkový stav ohledně existence, umístění, viditelnosti a stavu dopravní značky IP 27a), je ve vztahu k prvnímu okruhu žalobních námitek zcela nekonkrétní.

[10] K prvnímu okruhu žalobních námitek lze ještě vztáhnout odůvodnění uvedené v odstavci [21] napadeného rozsudku ve znění: „*Žalobcem navrhovaný důkaz fotografiemi soud neprovedl, neboť rozsah pěší zóny a dopravní značení je mu známo v předmětné době jak obecně, tak z úřední činnosti (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2014, č. j. 76 A 34/2012 - 17). Pěší zóna v ulici Denisova ve směru od náměstí Republiky začíná již od křižovatky náměstí Republiky – ulice Hanáckého pluku (jak vyplynulo i z věci podle posledně citovaného rozsudku).*“ Ani takové odůvodnění však z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozsudku nemůže obstát. K tvrzení krajského soudu, že dopravní značení je mu obecně známo, Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58, publ. pod č. 2312/2011 Sb. NSS, v němž uvedl některé

pokračování

příklady skutečností, které ve své dosavadní rozhodovací praxi považoval za obecně známé (např. že v době druhé světové války nelidsky trpěly a byly usmrčeny desítky miliónů lidí; že na území České republiky operují tři majoritní dodavatelé elektřiny; že snowboarding je zimní sport, jehož příznivci bývají obecně považováni za součást jakési neformální komunity definovatelné určitými charakteristickými znaky, zejména určitým stylem sportovního snowboardingového oblečení a tím, že tato komunita je vnímána jako seskupení lidí dynamických, nezávislých a spíše nekonformních; že ceny stavebních prací ve Středočeském kraji, zejména v okolí Prahy, jsou obecně vyšší než v jiných krajích apod.). Vždy se jednalo o skutečnosti známé širokému okruhu osob bez specifických znalostí. Naproti tomu stěžovatelem rozporovanou skutkovou okolnost, tj. že příjezdové komunikace do ulice Denisova byly v době spáchání jeho přestupku osazeny dopravní značkou IP27a, nelze považovat za notorietu, neboť tato skutková okolnost nemůže být známa každému (resp. širokému okruhu lidí v určitém místě či čase), ale vědomost o ní bude přinejmenším podstatně lokálně omezena.

[11] K tvrzení krajského soudu, že mu bylo dopravní značení známo z jeho úřední činnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že jak v případě tzv. notoriet, tak skutečností známých z úřední činnosti se jedná o objektivizované a do jisté míry nesporné skutečnosti. Účastníci řízení nicméně mohou svými tvrzeními popírat obsah notoriet a skutečnosti známé soudu z úřední činnosti a mohou navrhnout provedení důkazů za účelem prokázání svých odlišných tvrzení. Civilistická judikatura k otázce použití skutečností známých soudu z jeho úřední činnosti dospěla k závěru, že „je nutné, aby účastníci řízení byli s takovými – soudem uvažovanými – skutečnostmi v řízení seznámeni, aby se k nim mohli vyjádřit či případně předložit důkaz je vyvracející; i poznatek soudu o tzv. úředně známé skutečnosti totiž nemusí být správný. Je též nezbytné, aby soud, jenž vzal v úvahu skutečnosti úředně známé a nadto na nich založil své rozhodnutí ve věci, náležitě vyložil v odůvodnění rozhodnutí, že které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu takové skutečnosti známé, jak se o nich dozvěděl (...)“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 7. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1885/2008, přístupný na www.nsoud.cz, jehož závěry jsou na základě subsidiárního použití § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, a judikatury k němu přiměřeně aplikovatelné i ve správním soudnictví). Napadený rozsudek však závěrům citované judikatury nedostál, neboť krajský soud v něm bez bližšího zdůvodnění pouze odkázal na svůj rozsudek vydaný v jiné věci. Krajský soud tedy vůbec neuvedl, ze které jeho konkrétní činnosti v jím citovaném řízení se o dopravním značení v oblasti ulice Denisova dozvěděl (v případě, že se tak stalo při dokazování, by bylo rovněž nutné uvést např. to, z jakého konkrétního důkazního prostředku takový poznatek dovodil). Nejvyšší správní soud tedy vůbec nemůže přezkoumat, zda se opravdu jedná o skutečnost známou krajskému soudu z jeho úřední činnosti. K tomu Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že pokud soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známé z jeho úřední činnosti, aniž by účastníci řízení mohli aplikaci takovýchto skutečností s ohledem na okolnosti dané věci rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129, publ. pod č. 2038/2010). Takto však krajský soud v řízení nepostupoval.

[12] Nejvyšší správní soud tedy dosavadní závěry shrnuje tak, že krajský soud v žádné části napadeného rozsudku přezkoumatelným způsobem stěžovateli nevysvětlil, proč považoval podstatu prvního okruhu žalobních námitek za lichou, mylnou či vyvrácenou. Krajský soud přitom nemohl tyto námítky toliko odmítnout pro jejich tvrzenou nesprávnost, ale byl povinen také uvést, v čem konkrétně jejich nesprávnost spočívala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Krajský soud tedy zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d)

s. ř. s. Již tato vada je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud se však pro úplnost stručně vyjádří i k části odůvodnění napadeného rozsudku, jež se týkala druhého okruhu žalobních námitek.

[13] Stěžovatel v druhém okruhu žalobních námitek tvrdil, že by se přestupku kladenému mu za vinu nemohl dopustit ani v případě, že by komunikace vedoucí do ulice Pekařská byla osazena značkou IP 27a. Do pěší zóny totiž vjel kolem deváté hodiny, tedy v době, kdy do ní byl oprávněn vjet, neboť zásoboval lékárnu v ulici Opletalova. V ulici Denisova však došlo k technické poruše vozidla, v jejímž důsledku vozidlo přestalo jet. Jeho oprava si vyžádala přibližně dvě hodiny a stěžovatel poté neměl jinou možnost, než pěší zónu opustit (neboť v ní nebyl oprávněn parkovat a v důsledku zákazu do ní nemohlo vjet ani odtahové vozidlo). Krajský soud se s těmito námitkami vypořádal takto: *„Jeho obhajobu, spočívající v tvrzení, že vjel do pěší zóny před desátou hodinou a setrval v ní po dobu opravy vozidla, shledal soud jako účelovou a proto neprováděl navržený důkaz fakturou za opravu a žádné další dokazování. Tuto skutečnost žalobce ostatně nijak jinak nedokázal ani nenavrhol důkazy k jejímu prokázání. Pokud svědkyně kontrolovaly před desátou hodinou stav všech dopravních značek IP 27a v dané oblasti, všimly by si odstaveného a opravovaného vozidla, stejně jako by toto bylo možno prokázat výpovědí dalších osob nebo fotografiemi by mohl pořádit žalobce nebo jiná osoba např. mobilním telefonem. Tak se však nestalo. Nadto by žalobce tuto skutečnost vypověděl již při zjištění přestupku nebo kdykoli ve správním řízení.“*

[14] Nejvyšší správní soud k tomu nejprve považuje za nutné v obecné rovině uvést, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily; účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by totiž byla popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Zároveň je však třeba uvést, že žalobní námitku není možné odmítnout pouze z toho důvodu, že ji žalobce uplatnil až v řízení před soudem. Krajský soud tak měl svůj závěr o účelovosti obrany stěžovatele (založené na tom, že v důsledku údajné poruchy jeho vozidla se ocitl v pěší zóně bez svého zavinění) řádně a pečlivě odůvodnit, např. uvést konkrétní skutečnosti a důkazy, na základě kterých k takovému závěru dospěl, včetně důvodů, proč mohl stěžovatel uplatnit svou argumentaci již ve správním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 1/2010 – 58). Z napadeného rozsudku však takovou jednoznačně srozumitelnou úvahu seznat nelze. Krajský soud na počátku vypořádání druhého okruhu žalobních námitek uvedl, že shledal obranu stěžovatele účelovou, a proto neprovedl navržený důkaz fakturou za opravu stěžovatelova vozidla ani žádné další dokazování. V rozporu s tímto závěrem však dále vytkl stěžovateli, že poruchu svého vozidla „nijak jinak nedokázal“, např. fotografiemi pořízenými mobilním telefonem. Nejvyšší správní soud pak v tomto ohledu souhlasí se stěžovatelem, že pokud krajský soud trval na prokázání poruchy stěžovatelova vozidla, pak vhodnějším důkazním prostředkem než fotografie stojícího vozidla stěžovatele (stěžovatelem tvrzená závada se měla týkat startéru, tedy vnitřního zařízení vozidla) by jistě byla faktura za opravu vozidla. V podstatě jedinou přijatelnou argumentací krajského soudu zůstává v tomto ohledu tvrzení, že opravy stěžovatelova vozidla by si všimly zasahující policistky, a dodatek, že stěžovatel tuto skutečnost neuvedl již ve správním řízení. I přesto je však odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k druhému okruhu žalobních námitek nedostatečné a částečně nesrozumitelné, neboť z něj není patrné, z jakého konkrétního důvodu považoval krajský soud tyto námitky za nedůvodné (resp. z čeho

pokračování

přesně krajský soud dovodil účelovost obrany stěžovatele a z jakého důvodu se rozhodl neprovést k důkazu stěžovatelem předloženou fakturu za opravu jeho vozidla).

[15] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a krajský soud se v novém řízení bude muset pečlivě vypořádat se všemi žalobními námitkami stěžovatele. Dle názoru Nejvyššího správního soudu přitom není nutné vycházet ze skutečností zjišťovaných v jiných řízeních o přestupcích, která krajský soud v minulosti vedl (tj. např. z řízení vedeného pod sp. zn. 76 A 34/2012), neboť správní spis vedený v nyní posuzované věci poskytuje dostatek podkladů pro vypořádání žalobních námitek stěžovatele. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje např. na úřední záznam (založený na čl. 2 správního spisu), v němž zasahující policistky uvedly, že stěžovatel v 11.00 hod. najel šedým vozidlem Honda registrační značky X do pěší zóny, a když byl vyzván k předložení povolení k vjezdu do pěší zóny, sdělil, že veze zboží do lékárny v ulici Opletalova. Zasahující policistka mu vysvětlila, že do pěší zóny nesmí v tuto dobu vjet ani dopravní obsluha, a i kdyby do této ulice vjel v době, kdy do ní dopravní obsluha smí vjet, pak by se přesto dopustil přestupku, neboť zásobuje lékárnu v ulici Opletalova, a proto není v ulici Pekařská dopravní obsluhou. Nato měl stěžovatel uvést, že je bývalý kolega, a proto věří, že bude jeho přestupek přehlédnut, že tudy jezdí již čtyři roky a s „chlapama“ se vždy domluvil po dobrém, že si je přestupku vědom, že 100 Kč by ještě zaplatil, avšak 200 Kč již ne. Tuto verzi skutkového děje potvrdily zasahující policistky i při ústním jednání konaném před správním orgánem prvního stupně dne 31. 10. 2013, v němž shodně uvedly, že před tím, než měl stěžovatel spáchat přestupek kladený mu za vinu, zkontrolovaly značky IP 27a (policistka M. upřesnila, že šlo o všechny značky v okolí ulice Pekařská, přičemž bylo zjištěno, že tyto značky byly viditelné, nepoškozené a nezakryté). Zasahující policistka H. si sice nevzpomněla, jaké vozidlo měl stěžovatel řídit, avšak zasahující policistka M. uvedla, že to byla šedá Honda. Stěžovatel proti rozhodnutí správního orgánu podal blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně nijak neodůvodnil. K tomu Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že pro odvolání v přestupkovém řízení platí tzv. omezený revizní princip. Odvolací správní orgán tedy přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu; správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Řada skutkových (a v návaznosti i právních) otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po seznámení se s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Domníval-li se tedy stěžovatel, že správní orgán prvního stupně při zjišťování skutkového stavu jakkoli pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Stěžovatel však na absenci dopravních značek IP27a v okolí ulice Denisova ani na poruchu svého vozidla žádným způsobem ve správním řízení nepoukazoval, tyto okolnosti tudíž nevyvolávaly pochybnosti ohledně zjištěného skutkového stavu, a nebylo tak povinností správních orgánů se jimi zvlášť (preventivně) zabývat, a to jak v řízení v prvním stupni, tak (s ohledem na omezený rozsah přezkumu) v řízení odvolacím.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto

rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu